

dens dette ikke er tilfældet i Danmark og Sverige; Danmark er det eneste land, hvor der ikke er hjemmel til tvangsforanstaltninger mod narkomaner; omvendt anvender man kun i Danmark afsoning af underholdsbidrag.

Specielt med hensyn til narkomaner bemærkes, at spørgsmålet om anvendelse af tvangsforanstaltninger mod disse behandles i kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomanien. Uanset resultatet af disse overvejelser finder justitsministeriet, at man fra dansk side må acceptere udlevering af narkomaner, der i henhold til beslutning i et andet nordisk land skal undergives behandling i vedkommende land.

Når der i bestemmelsen ikke tales om „frihedsberøvelse“, men om anbringelse „på institution eller andet særligt opholdssted“, skyldes det, *dels* at lovforslaget ikke alene omfatter personer, der skal anbringes på institutioner (opdragelseshjem, sindssygehospital m. v.), men også f. eks. børn og unge, der i henhold til lovgivningen om børne- og ungdomsforsorg anbringes i privat plejehjem, lære eller plads, og åndssvage, der anbringes i familiepleje, *dels* at forslaget ikke er begrænset til tilfælde, hvor den pågældende er anbragt på anstalt m. v. mod sin vilje. Udlevering vil således efter omstændighederne også kunne ske af børn, der med forældrenes samtykke eller efter deres ønske er anbragt på børnehjem, og af sindssyge, der har samtykket i indlæggelse på hospital.

Bestemmelsen medfører ingen pligt til udlevering, men det forudsættes, at udlevering finder sted, når betingelserne er opfyldt, medmindre der foreligger ganske særlige omstændigheder, der taler mod udlevering. Udlevering vil således efter omstændighederne kunne nægtes, hvis det er længe siden, den pågældende beslutning blev truffet, og vedkommende nu har tilpasset sig forholdene i Danmark, eller hvis vedkommende har begået en strafbar handling her i landet, og der rejses straffesag mod ham.

Til stk. 2. Det fastsættes her, at loven ikke gælder beslutninger truffet efter strafferetsplejens regler. Personer, der i de andre nordiske lande er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, kan udleveres efter lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige. Efter denne lovs § 3, stk. 2, kan udlevering til fuldbyrdelse af en straffedom ske, hvis dommen lyder på anbringelse i anstalt, eller der med hjemmel i loven er truffet bestemmelse om sådan anbringelse. Med dette udtryk sigtes ifølge bemærkningerne til forslaget til loven navnlig til afgørelser i henhold til domme, der bemyndiger en administra-

tiv myndighed, f. eks. anklagemyndigheden, til at træffe bestemmelse om, hvorvidt den pågældende skal være anbragt på anstalt eller være på fri fod under tilsyn. Afgrænsningen mellem udleveringsloven og det foreliggende lovforslag vil kunne give anledning til tvivl, hvor det i henhold til dommen overlades til en anden administrativ myndighed end anklagemyndigheden at træffe bestemmelse om anstaltsanbringelse. Efter justitsministeriets opfattelse bør udleveringsloven anvendes, når afgørelsen om anbringelse træffes af anklagemyndigheden eller af myndigheder inden for kriminalforsorgens rammer. Anføres det derimod i dommen, at den pågældende skal undergives forsorg som nævnt i forslagets § 1, stk. 1, således at vedkommende sociale myndighed selv træffer afgørelse om anbringelse på anstalt, må udlevering ske efter reglerne i lovforslaget.

Til § 2.

Efter denne bestemmelse kan udlevering kun ske, såfremt den pågældende beslutning om anbringelse kan fuldbyrdes i det land, hvor den er truffet. Der vil i de bestemmelser, som skal udfærdiges administrativt i henhold til forslagets § 5, stk. 2, blive fastsat regler om, hvorledes det skal dokumenteres, at denne betingelse er opfyldt.

Til § 3.

Der har under de nordiske forhandlinger været enighed om, at udlevering af egne statsborgere kun burde ske, hvis de har behov for forsorg eller behandling, som mest hensigtsmæssigt kan iværksættes i dette land. Man har derimod ikke ment, at der bør ske udlevering af egne statsborgere til fuldbyrdelse af foranstaltninger af mere pønal karakter, f. eks. frihedsberøvelse af forsømmelige forsørgere.

Bestemmelsen i forslagets § 3 er udformet i overensstemmelse hermed.

Til § 4.

I overensstemmelse med gældende praksis foreslås det i § 4, at anmodning om udlevering skal rettes til politimesteren (politidirektøren) i den politikreds, hvor den, der søges udleveret, opholder sig, eller, hvis opholdsstedet ikke kendes, til rigspolitichefen. Forslaget indeholder derimod ikke regler om, hvem der kan fremsætte anmodning om udlevering. Efter justitsministeriets opfattelse må det foretrækkes, at dette spørgsmål løses efter forhandling med de andre nordiske lande ved administrativt fastsatte regler. Det vil formentlig være mest praktisk, at anmodninger fremsættes af politiet, men det vil også fra dansk side kunne accepteres, at begæring fremsættes af en centralstyrelse, f. eks. vedkommende lands socialministerium.